

Priča o rijeci

Draga djeco, dopustite mi da vam ispričam priču. Ne samo da će vas zabaviti, nego će vas, nadam se, nečemu i poučiti.

Bila jednom jedna mala rijeka. Bila je tako bistra i čista da su joj sve druge rijeke zavidjele. Svaki je dan ponosno tekla šumom i veselo pozdravljala njezine stanovnike - zečiče, srne, stabla i sunce koje joj je sjalo dok mu je tekla ususret.

Jednoga je dana, dok je radosno klopotala šumom, ugledala neke čudne stvorove na obližnjoj livadi. Upitala je srnu tko su ti stvorovi, a ona joj je odgovorila da su to ljudi. Rječica nikad nije čula za ljude, ali su joj se činili simpatični. Bilo ih je petero, dvoje velikih i troje malih. Kada je sunce doseglo najvišu točku na svojoj nebeskoj stazi, rječica je odlučila malo zadrijemati te se lagano prepustila struji koja ju je nosila preko šumskoga kamenja tvoreći slapove i ljeskajući se u svim nijansama zelene boje. Ljudi su za to vrijeme objedovali na obližnjoj livadi s koje je mirisalo šumsko cvijeće i ljekovito bilje. Kada se rječica razbudila, opazila je puno smeća na livadi na kojoj su bili ljudi. Pokušala im je reći da to ne smiju raditi i da to nikako nije lijepo, ali je ljudi nisu čuli. Rječica je odjednom osjetila neko čudno lupanje u svojoj utrobi. Kada je bolje pogledala, shvatila je da su ljudi u nju bacali smeće. Počela je tiho plakati. Samo oni stanovnici šume koji su dobro poznavali malu rijeku mogli su razaznati njezine suze koje su se slijevale niz njeno vijugavo, prozirno tijelo. Sad će i ona biti prljava, kao i ostale rijeke. Više joj nitko neće zavidjeti, ni po čemu neće biti posebna. Susjedna rijeka iz obližnje šume, naprimjer, poznata je po svojoj dubini. Druga pak, sa susjednoga brda, diči se malenim jezercem u koji pritječe. Kakva je njezina sudbina, pitala se mala rijeka pribojavajući se da će završiti kao posljednje utočište odbačenim hladnjacima, madracima i pohabanim naslonjačima. Sva umorna od crnih misli, zaspala je u suzama.

Idući dan kad se probudila, vidjela je kako ljudi bacaju neke velike crne vreće u nju. Bile su pune smeća. Rječica je pomislila kako su se

obistinile njezine najcrnje slutnje. Ljutito je poviknula: „Sunce! Molim te, pomoz mi. Ljudi bacaju smeće u mene. Molim te! Sad imaš priliku da zasjaš najjače što možeš.“ – rekla je rječica ozlojađeno. Sunce je pristalo i zasjalo što je jače moglo. Ljudi su se sunčali na livadi i nakon nekog vremena osjeteše peckanje. Kad su malo bolje pogledali svoju kožu, shvatili su da su pocrvenjeli, ali nisu tome pridavali važnost. Kad je prošlo petnaestak minuta, počelo ih je još jače peći. Odjednom su počeli skakati od bolova i mazati se svakakvim kremama. Rječica ih je gledala i od srca se nasmijala.

Nekoliko dana nakon toga događaja, rječicu su iz popodnevnog odmora preneli poznati glasovi. Bili su to ljudi i čistili su je. Osjetila je neopisivu sreću jer se činilo kao da su ljudi shvatili poruku prirode koja je udružila sve svoje snage kako bi spasila samu sebe. Rijeka je opet bila čista i bistra, a vi draga djeco, nadam se da ste uočili pouku ove priče – ne upuštajte se u borbu s prirodom jer ćete uvijek izvući deblji kraj.

Rina Cindrić, 6.b